

ΝΑ ΜΕ ΑΝΤΕΧΕΙΣ

27/05/16

«Πού και πού ξαναδιαβάζω την τελευταία ραψωδία της Οδύσσειας. Καταχωνιασμένη στα σκονισμένα βάθη του κομοδίνου μου, ανασύρεται όταν έχω ανάγκη να υπενθυμίσω στον εαυτό μου ότι στη ζωή τα πράγματα δεν είναι μια ζαριά», σελ. 170

Η βραβευμένη με το Κρατικό Βραβείο Εφηβικού-Νεανικού βιβλίου το 2015 για το μυθιστόρημα της «Θα σε σώσω ό,τι κι αν γίνει», Αλεξάνδρα Μητσιάλη, επανέρχεται στο νεανικό λογοτεχνικό προσκήνιο με το νέο της μυθιστόρημα «Να με αντέχεις». Σε αυτό διαπραγματεύεται με μεγάλη επιτυχία ένα διαχρονικό θέμα.

Πρόκειται για μια κοινωνική ιστορία που αφορά τις ανθρώπινες σχέσεις και συγκεκριμένα τη σχέση ανάμεσα στη μητέρα και στην κόρη. Μια σχέση που το ποιόν και η ουσιαστική της νοηματοδότηση αναζητείται ανέκαθεν. Η Μαργαρίτα και η Αλίκη, μια έφηβη και μια μεσήλικη, προσπαθούν να οριοθετήσουν και να νοηματοδοτήσουν τη σχέση τους στη σύγχρονη κοινωνία της οικονομικής κρίσης και γενικότερα της κρίσης των αξιών. Η Μαργαρίτα εμφορείται από την τάση για αμφισβήτηση των πάντων και από μια ροπή προς τη διαφωνία με όλους και όλα. Ο έρωτας την αποπροσανατολίζει, καθώς δεν μπορεί να ελέγξει τη σκέψη της, τον εαυτό της και τα πρωτόγνωρα συναισθήματα που της δημιουργούνται. «Μου είναι αδύνατον να συγκεντρωθώ. Το μυαλό μου μοιάζει με μια ατέλειωτη τρύπα, μ' έναν τεράστιο κρατήρα από τον οποίο ξεπηδούν άπειροι κόσμοι με τις εικόνες και τις λέξεις τους, πολλές εικόνες και πολλές λέξεις που δεν μ' αφήνουν να συγκεντρωθώ. Με τέτοια κοσμογονία στο κεφάλι μου δεν μπορώ να διαβάσω» (σελ. 33). Από την άλλη η μητέρα της, η Αλίκη, είναι απόλυτη και κατηγορηματική. Διακατέχεται από μια διαρκή και έντονη ανησυχία για το παρόν και το μέλλον της κόρης της. «Δυστυχώς, το αίμα δεν με ρώτησε πριν ανέβει στο κεφάλι μου κι εγώ αιφνιδιασμένη παραδόθηκα σ' εκείνη την αυθόρμητη μητρική υστερία: για την αίσθηση του χρόνου και της πραγματικότητας, για τη συγκέντρωση των δυνάμεων, για τις δυνατότητες που δεν πρέπει να σπαταλιούνται» (σελ. 65).

Η πρωτοπρόσωπη αφήγηση μαζί με την εναλλαγή ανά κεφάλαιο ανάμεσα στις δυο αφηγήτριες, καθώς και η χρήση του ενεστώτα, χαρίζουν στους αναγνώστες ένα θεατρικό σκηνικό, όπου μπορούν να απολαύσουν τη δράση των δυο ηρωίδων και να ταυτιστούν μαζί τους. Οι φωνές και οι σκέψεις τους είναι διακριτές, αντικρουόμενες πολλές φορές, αλλά σε μερικά σημεία φαίνεται ότι κλίνουν να ταυτιστούν. Η πλοκή είναι πολύ καλά δομημένη, σε τέτοιο βαθμό που τα κεφάλαια κάλλιστα μπορούν να αποτελέσουν μικρές αυτοτελείς ιστορίες.

Όταν μιλάει η Μαργαρίτα, ο λόγος είναι χειμαρρώδης –καθώς είναι εφηβικός–, με έντονη κριτική διάθεση, ανήσυχος και επαναστατικός. Αντίθετα, όταν μιλάει η Αλίκη, ο λόγος είναι πιο κατηγορηματικός, απόλυτος και στοχαστικός. Η Αλεξάνδρα Μητσιάλη δε συγγράφει μια περιοριστική ιστορία και δεν αναλύεται μόνο στα προσωπικά και ενδοοικογενειακά προβλήματα ή στο θέμα των εφήβων, αλλά κινείται σε ένα πιο γενικό πλαίσιο. Συνδέει τη σχέση μητέρας-κόρης με την κοινωνική πραγματικότητα στην οποία ζουν. Ο έφηβος και ο ενήλικας αναγνώστης θα ταυτιστεί με τις ηρωίδες και θα αναγνωρίσει στοιχεία του εαυτού του και της καθημερινότητάς του μέσα στο μυθιστόρημα. Θα νιώσει ανακούφιση, καθώς θα διαπιστώσει ότι δεν είναι ο μόνος που αντιμετωπίζει τέτοιου είδους δυσκολίες στο σύγχρονο κοινωνικό γίγνεσθαι. «Να με αντέχεις» προτείνει η συγγραφέας ως στάση ζωής για τη μητέρα και την κόρη. Τελικά θα βρεθεί κάποια ισορροπία στη σχέση τους;

http://www.diavasame.gr/page.aspx?itemID=PPG1390_2455